

Yanıldığın Kadar Yalnızsın

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 18 Eylül 2018

Pastel yalnızlığında şehrin
Bir şahikanın kanadına serilmiş gizemin
Nutku tutuldu zahir.
Naşını götürdüler akabinde
Şehrin gazabına yenik düşen güvercinlerin.

Perdesi çekili evlerin ikiyüzlü dünyası:
Soluk tenli pejmürde kadın
Yangının tenine dönük yüzünde
Olmayacak her duaya âmin dediğin,
En acısı değil mi,
Yüreğine zılgıt yediğin
O tutuşan çarkı ellerinle sahiplendiğin...

Bir gece yarısında
Ayrı düştüğün ana babanın özlemi düşüp de
Yüzüne efkârın,
Derinlerde bağışlamak belki de
Ah'ların doğasına yığıdığın
İki satır kelamın.

Yanlı olabilir mevsim;
Şaibeli ayların dokusunda hep mi hazan?
Yüreğin dokusu ise eprimiş ayan beyan;
Satırlardan alıp hırsını
Doğasında bunca hüsrânın
Ağır bir yenilgi
Gün düşüp de yüzüne
Işıltının kabzasında
Belli belirsiz bir karartı
Örtüsünün altında yalnız bir kadın
Mahremiyetin sağdıçtı.

Şimdi teyelle her zerreni
Zehirleyebilirsin de her hücreni

Sonrası kolay:
İstiflediğin kadar haykırışların dinmeyecek
Yanıldığın kadar yalnızsın
Kadınlığın coğrafyasında
Her daim reşit olmamış bir acısın.
Aramızda tabii ki bu sır
Hele ki; söylenmemişlerin de boynunun borcu
Zapt ettiğin kadar duygularını
Zafere en yakın tanıksın.